

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

Postępy w zakresie rozminowywania

P7_TA(2011)0339

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie postępów w zakresie rozminowywania (2011/2007(INI))

(2013/C 33 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konwencję w sprawie zakazu użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu (dalej zwaną konwencją w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych) z dnia 3 grudnia 1997 r., która weszła w życie dnia 1 marca 1999 r.,
- uwzględniając konwencję o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych (konwencję CCW) z 1980 r. oraz protokoły do tej konwencji, a zwłaszcza protokół II (zmieniony) o zakazie lub ograniczeniu używania min, min-pułapek i innych podobnych urządzeń oraz protokół V w sprawie wybuchowych pozostałości wojennych,
- uwzględniając swoje ostatnie rezolucje z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie min przeciwpiechotnych⁽¹⁾, z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie świata wolnego od min⁽²⁾, z dnia 19 stycznia 2006 r. w sprawie niepełnosprawności i rozwoju⁽³⁾, z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie dziesiątej rocznicy konwencji ottawskiej⁽⁴⁾ w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych oraz z dnia 6 września 2001 r. w sprawie środków służących wspieraniu zobowiązania się podmiotów niepaństwowych do całkowitego zakazu użycia min przeciwpiechotnych⁽⁵⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1724/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lipca 2001 r. dotyczące działań podejmowanych w zakresie zwalczania min przeciwpiechotnych w krajach rozwijających się⁽⁶⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1725/2001 z dnia 23 lipca 2001 r. dotyczące działań podejmowanych w zakresie zwalczania min przeciwpiechotnych w państwach trzecich innych niż kraje rozwijające się⁽⁷⁾,
- uwzględniając plan działania z Cartageny na lata 2010-2014 pt. „Położyć kres cierpieniom powodowanym przez miny przeciwpiechotne” przyjęty podczas drugiej konferencji przeglądowej konwencji ottawskiej z 1997 r., która to konferencja odbyła się w Cartagenie w Kolumbii w dniach od 30 listopada do 4 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając wytyczne Komisji w sprawie działań Wspólnoty Europejskiej w zakresie rozminowywania na lata 2008-2013,
- uwzględniając swoje liczne rezolucje w sprawie amunicji kasetowej, ostatnią z dnia 8 lipca 2010 r.⁽⁸⁾, oraz w sprawie konwencji o zakazie używania amunicji kasetowej podpisanej przez 94 państwa, która weszła w życie z dniem 1 sierpnia 2010 r.,
- uwzględniając sprawozdanie UNMAS (United Nations Mine Action Service),
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0211/2011),

⁽¹⁾ Dz.U. C 104E z 30.4.2004, s. 1075

⁽²⁾ Dz.U. C 157E z 6.7.2006, s. 473

⁽³⁾ Dz.U. C 287E z 24.11.2006, s. 336

⁽⁴⁾ Dz.U. C 323E z 18.12.2008, s. 485

⁽⁵⁾ Dz.U. C 72E z 21.3.2002, s. 352

⁽⁶⁾ Dz.U. L 234 z 1.9.2001, s. 1

⁽⁷⁾ Dz.U. L 234 z 1.9.2001, s. 6

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte: P7_TA(2010)0285.

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

- A. mając na uwadze, że UE jest aktywnie zaangażowana w rozminowywanie, zwłaszcza od czasu wspólnych działań w 1995 r., i że dąży do realizacji celu całkowitego zakazu i usunięcia min przeciwpiechotnych na całym świecie; mając na uwadze, że UE jest kluczowym podmiotem wspierającym i finansującym rozminowywanie, które należy do jej priorytetów w dziedzinie praw człowieka, pomocy humanitarnej i rozwojowej,
- B. mając na uwadze, że „rozminowywanie” obejmuje badanie, wykrywanie, oznaczanie i rozminowywanie min przeciwpiechotnych (z j. ang. *anti-personnel landmines* – APL) oraz innych wybuchowych pozostałości wojennych (z j. ang. *explosive remnants of war* – ERW), w tym porzuconego uzbrojenia (z j. ang. *abandoned ordnance* – AO), niewybuchów (z j. ang. *unexploded ordnance* – UXO), niewybuchów broni kasetowej oraz improwizowanych urządzeń wybuchowych (z j. ang. *improvised explosive devices* – IED), a także edukację i programy szkoleniowe w zakresie zagrożenia minami i ERW, szczególnie skierowane do dzieci, pomoc ofiarom, niszczenie składowisk oraz działania na rzecz propagowania powszechnego przyjęcia odnośnych konwencji i traktatów międzynarodowych w celu położenia kresu produkcji, handlowi i stosowaniu min przeciwpiechotnych,
- C. mając na uwadze, że miny przeciwpiechotne i wybuchowe pozostałości wojenne, w tym improwizowane urządzenia wybuchowe i niewybuchy amunicji kasetowej, nie tylko prowadzą do utraty życia, szczególnie wśród ludności cywilnej, ale stanowią również poważną przeszkodę w odbudowie państw, które były dotknięte konfliktem, i mogą służyć jako surowiec do produkcji improwizowanych urządzeń wybuchowych,
- D. mając na uwadze, że do dnia 1 grudnia 2010 r. 156 państw oficjalnie przyjęło konwencję w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych,
- E. mając na uwadze, że według raportów „Landmine and Cluster Munition Monitor” w 1999 r. szacowana liczba ofiar APL oraz innych ERW wyniosła 18 tys. osób, a do 2009 r. spadła do około 4 tys.; mając na uwadze, że według szacunków 70 % ofiar stanowili cywile, z czego jedną trzecią – dzieci; mając również na uwadze, że problem min przeciwpiechotnych i wybuchowych pozostałości wojennych wciąż dotyka tak wielu osób na całym świecie,
- F. mając na uwadze, że w ostatnim czasie tylko dwa rządy – rząd Birmy/Związku Myanmar i Libii – rozmieściły miny przeciwpiechotne, nie zanotowano żadnych przypadków wywozu min przeciwpiechotnych ani ich przewożenia do innych państw, a według szacunków produkcję min przeciwpiechotnych kontynuują tylko trzy kraje, jednak ugrupowania rebelianckie, takie jak FARC, w dalszym ciągu produkują własne urządzenia tego typu,
- G. mając na uwadze, że większość sił zbrojnych zaprzestała stosowania min przeciwpiechotnych, jednak różne zbrojne podmioty niepaństwowe nadal stosują miny przeciwpiechotne oraz uruchamiane w kontakcie z ofiarą improwizowane urządzenia wybuchowe i amunicję kasetową,
- H. mając na uwadze, że problem min przeciwpiechotnych i innych wybuchowych pozostałości wojennych w pewnym stopniu nadal dotyczy ponad 90 państw, jednak w największym stopniu Afganistanu, Kolumbii, Pakistanu, Związku Myanmar, Kambodży i Laosu,
- I. mając na uwadze, że problemem min przeciwpiechotnych i wybuchowych pozostałości wojennych powinny w pierwszej kolejności zająć się państwa, na których terenie się one znajdują przed wybuchem konfliktu, w jego trakcie i po jego zakończeniu,
- J. mając na uwadze, że na rozminowywanie min w wielu krajach, w których konflikt został zażegnany, ale w których stacjonują liczne jednostki lokalnych sił zbrojnych, przeznaczono niewielką część sił wojskowych,
- K. mając na uwadze, że niesienie pomocy ofiarom będzie potrzebne jeszcze przez długi czas po wyeliminowaniu zagrożenia, jakie stwarzają miny przeciwpiechotne,

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

- L. mając na uwadze, że społeczność międzynarodowa z niezwykle zaangażowaniem odpowiedziała na wyzwanie związane z zagrożeniem, jakie niosą miny przeciwpiechotne, przeznaczając w latach 1999-2009 około 3,9 miliarda USD na rozminowywanie, a także mając na uwadze, że główni darczyńcy to: Stany Zjednoczone (902,4 mln USD), WE (521,9 mln USD), Japonia (336,9 mln USD), Norwegia (342,7 mln USD), Kanada (259,8 mln USD), Wielka Brytania (220,6 mln USD), Niemcy (206,9 mln USD) oraz Holandia (201,9 USD),
- M. mając na uwadze, że zagrożenie, jakie niosą miny, jest w rzeczywistości mniejsze niż sądzi się powszechnie i według obliczeń tylko na 2 % terenów, które poddano kosztownemu procesowi fizycznego rozminowywania, znajdują się miny przeciwpiechotne lub inne wybuchowe pozostałości wojenne; mając na uwadze jasne dane wskazujące na nieefektywne wykorzystywanie środków przyznanych na rozminowywanie; zauważając ponadto, że lepsze metody badawcze oraz zrozumienie wyników badań mogą przyczynić się i przyczyniły się w ostatnich latach do znacznego zmniejszenia konieczności całkowitego rozminowania obszarów uznawanych za niebezpieczne,
- N. mając na uwadze, że pomimo dużych nakładów finansowych nie odnotowano szczególnych postępów w zakresie techniki i technologii wykrywania materiałów wybuchowych, a z uwagi na częstsze stosowanie improwizowanych urządzeń wybuchowych powstał nowy nadrzędny cel,
- O. mając na uwadze, że w regionach, na których znajdują się miny, edukacja w dziedzinie ograniczania ryzyka to dla ludzi, a zwłaszcza dzieci, kluczowy element zwiększający ich bezpieczeństwo i poszerzający ich wiedzę na temat zagrożeń związanych z minami przeciwpiechotnymi i wybuchowymi pozostałościami wojennymi,

Globalne wysiłki w zakresie rozminowywania

1. z zadowoleniem przyjmuje postęp, jaki w ciągu ostatniej dekady dokonał się w zakresie rozminowywania, podkreśla jednak, że należy zmienić kierunek podejmowanych starań i je zintensyfikować, jeżeli zagrożenie powodowane minami przeciwpiechotnymi ma zostać zażegnane w określonym czasie;
2. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje fakt, że 156 państw podpisało i ratyfikowało konwencję w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych, w tym 25 państw członkowskich UE, wyraża jednak ubolewanie, że wciąż nie podpisało jej 37 państw; wzywa wszystkie państwa niebędące stroną konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych oraz konwencji o zakazie używania amunicji kasetowej do przystąpienia do tych konwencji; wzywa w szczególności państwa członkowskie UE, które jeszcze nie przystąpiły do konwencji, by to uczyniły i zachęca do większej synergii między różnymi instrumentami międzynarodowymi;
3. z ogromnym zadowoleniem przyjmuje fakt, że 56 krajów przystąpiło do konwencji o zakazie używania amunicji kasetowej, w tym 15 państw członkowskich UE; z zadowoleniem przyjmuje również przyjęcie w 2010 r. deklaracji i planu działania z Wientian; wzywa UE i jej państwa członkowskie do propagowania powszechnego przyjęcia i stosowania konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych i konwencji o zakazie używania amunicji kasetowej;
4. w pełni popiera wdrożenie planu działania z Cartageny, przewidującego szczegółowy pięcioletni plan zobowiązań we wszystkich dziedzinach rozminowywania, i wzywa Radę do jak najszybszego przyjęcia decyzji popierającej ten plan;
5. podkreśla konieczność znalezienia synergii między poszczególnymi wymiarami rozminowywania, ze szczególnym uwzględnieniem aspektów humanitarnych i rozwojowych, w tym również przez zwiększenie lokalnej odpowiedzialności za powiązane projekty i udziału w tych projektach w celu lepszego zaspokojenia potrzeb ludzi, których problem min dotyczy bezpośrednio;

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

6. docenia ogromny wkład międzynarodowych darczyńców, międzynarodowych agencji i organizacji pozarządowych w zwalczanie plągi min przeciwpiechotnych oraz zaangażowanie i poświęcenie międzynarodowego i miejscowego personelu;

7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kolejne siedem państw ogłosiło, że w 2009 r. i 2010 r. zakończyły rozminowywanie, w wyniku czego liczba państw, które zakończyły działania w tym zakresie, wzrosła do 16;

8. zauważa, że Stany Zjednoczone są wiodącym światowym sponsorem w zakresie rozminowywania i zdecydowanie popiera międzynarodowe programy rozminowywania zaminowanych obszarów i pomocy ofiarom; zauważa również, że Stany Zjednoczone spełniły już większość kluczowych postanowień konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych, zachęca zatem Stany Zjednoczone, aby przystąpiły do wspomnianej konwencji;

9. wzywa Rosję do przystąpienia do konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych i zauważa, że Rosja, która wcześniej uznawana była za państwo będące głównym producentem min przeciwpiechotnych i przez długi czas stosowała miny, w 2010 r. została usunięta z listy, po złożeniu oświadczenia o zaprzestaniu praktyki stosowania min;

10. przypomina państwom będącym stroną konwencji o ich międzynarodowym obowiązku zniszczenia składowisk min przeciwpiechotnych; wyraża zaniepokojenie faktem, że Chiny i Rosja mają największe zapasy min przeciwpiechotnych, które szacuje się odpowiednio na 100 milionów i 24,5 miliona; wzywa UE do uwzględnienia w negocjacjach z Rosją i Chinami kwestii zniszczenia posiadanych przez nie składowisk min oraz szybkiego przystąpienia tych krajów do konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych; ponadto wzywa UE do dalszego propagowania powszechnego przyjęcia konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych oraz innych odnośnych konwencji, w tym również przez włączanie kwestii rozminowywania do dialogu politycznego i umów podpisywanych z krajami trzecimi;

11. wyraża ubolewanie z powodu dalszego stosowania min przeciwpiechotnych przez ugrupowania rebelianckie i terrorystyczne oraz inne podmioty niepaństwowe; w tym kontekście zwraca uwagę na sytuację w Kolumbii, gdzie według szacunków FARC stosuje najwięcej min przeciwpiechotnych spośród wszystkich ugrupowań rebelianckich na całym świecie;

Studium przypadku – Afganistan

12. zauważa, że powszechne i masowe stosowanie min przeciwpiechotnych podczas trwającego ponad 30 lat konfliktu doprowadziło do tego, że Afganistan jest jednym z najbardziej zaminowanych krajów, w którym talibowie dodatkowo stosowali improwizowane urządzenia wybuchowe;

13. wyraża ubolewanie, że mimo trwającego już od ponad dziesięciu lat rozminowywania w ramach największego na świecie i dysponującego największymi środkami finansowymi humanitarnego programu rozminowywania Afganistan ma nadal jeden z najwyższych na świecie wskaźników ofiar i wyraża poważne zaniepokojenie, że spośród 508 ofiar APL i innych ERW w okresie od 1 marca 2009 r. do 1 marca 2010 r. ponad połowę stanowiły dzieci;

14. zauważa, że z powodu trwającego w wielu regionach konfliktu rozminowywanie jest szczególnie niebezpieczne oraz że talibowie obierają sobie za cel biura ONZ, a także miejscowy i międzynarodowy personel;

15. zauważa, że społeczność międzynarodowa przekazała na rozminowywanie w Afganistanie w 2009 r. około 80 mln USD i że od 2002 r. dzięki pomocy finansowej i technicznej Unii Europejskiej wynoszącej 89 mln EUR udało się oczyścić z min przeciwpiechotnych ok. 240 km² kraju, umożliwiając gospodarcze wykorzystanie tych terenów oraz odbudowę domów i powrót do nich rodzin; podkreśla potrzebę większego skoncentrowania się na pomocy ofiarom oraz edukacji w dziedzinie zagrożenia minami;

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

16. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że operacje przebiegają niemal wyłącznie z udziałem około 10 tys. osób należących do miejscowego personelu przy wsparciu międzynarodowym, co przyczynia się do wzmocnienia elementu poczucia odpowiedzialności w tym procesie;

17. wyraża zaniepokojenie z powodu widocznej niechęci afgańskiego rządu na szczeblu centralnym i na szczeblu poszczególnych prowincji do przejścia odpowiedzialności za rozminowywanie;

Studium przypadku – Angola

18. trwający blisko 30 lat konflikt spowodował, że Angola – podobnie jak Afganistan – jest jednym z najbardziej zaminowanych krajów;

19. zauważa, że CNIDAH została powołana jako krajowy organ ds. rozminowywania, jednak wpływ krajów finansujących jest niewielki, a rząd ma dostęp do własnych znacznych środków finansowych, szczególnie w postaci dochodów ze sprzedaży ropy naftowej;

20. jest głęboko zaniepokojony wieloma strukturalnymi problemami, na które Komisja zwróciła uwagę w swojej ocenie z 2009 r., na przykład niewystarczającą kwotą 2,7 miliona EUR przeznaczoną na dwudziestoduosobowy personel CNIDAH; wzywa UE do monitorowania, kontroli i oceny gospodarnego wydawania pieniędzy oraz do dopilnowania, by przyznane środki budżetowe były wykorzystywane w skuteczny i ukierunkowany sposób celem osiągnięcia oczekiwanego rezultatu, tj. rozminowania terenu;

21. ubolewa nad faktem, że mimo zakończenia badania krajowego w 2007 r. i ważnego programu w zakresie rozminowywania, wciąż nie ma pewności co do zasięgu zagrożenia APL/ERW oraz że przy obecnym poziomie zaawansowania rozminowanie kraju zajmie 100 lat; podkreśla nagłą potrzebę stworzenia odmiennych stosunków między rządem a międzynarodowymi darczyńcami, przeznaczenia większej ilości środków na rozwiązanie problemu, wprowadzenia ulepszonych technik identyfikowania zaminowanego obszaru i zwiększonych możliwości w zakresie rozminowywania, dzięki czemu teren zostanie szybciej oczyszczony i oddany do efektywnego wykorzystania;

Studium przypadku – Bośnia

22. wyraża ubolewanie, że 16 lat po zakończeniu konfliktu w Bośni i Hercegowinie utrzymuje się tam wysoki poziom zanieczyszczenia APL/ERW i w całym kraju znajduje się ok. 11 tys. pól minowych i ok. 220 tys. aktywnych min przeciwpiechotnych oraz wybuchowych pozostałości wojennych, stanowiących poważne wyzwanie dla bezpieczeństwa i przeszkodę dla rozwoju gospodarczo-społecznego;

23. zauważa poprawę w zakresie zarządzania działaniami rozminowywania przez utworzenie w Bośni i Hercegowinie centrum rozminowywania, ubolewa jednak, że Bośnia i Hercegowina wypada znacząco poniżej oczekiwań pod względem finansowania i celów związanych z rozminowywaniem określonych we wniosku o przedłużenie terminu ostatecznego rozminowania określonego w ramach konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych;

24. zauważa, że uruchomienie zasobów stanowi ogromne wyzwanie dla rządu i że należy przyjąć strategię działań w zakresie rozminowywania na lata 2009-2019; ubolewa, że główny rządowy organ odpowiedzialny za rozminowywanie, tj. komisja ds. rozminowywania przez ostatnie kilka lat nie spotykała się z przedstawicielami darczyńców przebywającymi w Sarajewie, a jej członkowie nie uczestniczyli w międzynarodowych posiedzeniach poświęconych konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych od czasu drugiej konferencji przeglądowej dotyczącej traktatu w 2009 r.; wzywa rząd do przejścia pełnej odpowiedzialności za rozminowywanie w celu zapewnienia jego strategicznego planowania i realizacji;

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

25. gratuluje mającemu swoją siedzibę w Słowenii międzynarodowemu funduszowi powierniczemu na rzecz rozminowywania i pomocy ofiarom min za wkład w działania rozminowywania w Bośni i Hercegowinie i podkreśla, że fundusz powinien nadal koncentrować się na Bośni i Hercegowinie aż do momentu całkowitego rozwiązania problemu;

26. zauważa, że na terenie Bośni i Hercegowiny działają 33 akredytowane organizacje ds. rozminowywania, uważa jednak, że można by w większym stopniu wykorzystać siły wojskowe;

27. wyraża uznanie dla operacji EUFOR ALTHEA oraz jej szkoleniowców w dziedzinie zagrożenia minami za organizację kursów dla tysięcy ludzi i zachęca do kontynuowania działań w tym zakresie;

Pomoc ofiarom

28. zauważa, że życie i środki utrzymania się ofiar APL/ERW są trwale naznaczone, ofiary to głównie cywile, którzy często pochodzą z najbiedniejszych środowisk w najbiedniejszych krajach i wymagają ukierunkowanej i nieustannej opieki oraz wsparcia medycznego i socjalnego przez wiele lat, nawet wtedy, gdy nie będzie nowych ofiar;

29. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że dzięki działaniom w zakresie rozminowywania liczba ofiar znacząco spadła, wyraża jednak ogromne ubolewanie z powodu faktu, że w 2009 r. 70 % ofiar stanowiła ludność cywilna i szczególnie ubolewa nad faktem, że wśród ofiar dużą liczbę stanowiły dzieci;

30. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że ofiary min lub reprezentujące je organizacje brały udział we wdrażaniu programów pomocy ofiarom min w mniej niż połowie krajów, których dotyczy ten problem, i uważa, że należy w pełni szanować zarówno opinie wyrażane przez ofiary min, jak i przysługujące im prawa; wzywa społeczność międzynarodową i Unię Europejską do znacznego zwiększenia środków finansowych na pomoc ofiarom, zauważa jednak, że nie powinno się to odbyć kosztem zmniejszenia środków na rozminowywanie;

Postęp w zakresie wykrywania min i technik badawczych

31. zauważa, że na obszarach, na których występują miny, najlepszych wskazówek dotyczących tego, gdzie istnieje zagrożenie minami, może udzielić społeczność lokalna;

32. zauważa, że nawet jeżeli w zakresie technologii, szkoleń i technik wykrywania min nastąpił postęp, to nie znaleziono szybkich, niezawodnych i opłacalnych rozwiązań oraz że nadal powszechnie stosowane są techniki wykorzystujące aparaturę obsługiwaną ręcznie; uznaje istotne znaczenie międzynarodowych standardów ONZ w zakresie rozminowywania (IMAS) dla poprawy bezpieczeństwa i skuteczności rozminowywania przez ustanowienie norm i dostarczenie wskazówek, a także znaczenie roli Urzędu ONZ ds. Rozminowywania (UNMAS) w koordynowaniu działań związanych z usuwaniem min;

33. zauważa, że największe nadzieje na postęp techniczny w zakresie wykrywania min należy wiązać z odpowiednio dobranymi metodami opartymi na kombinacji kilku technologii w celu unikania ofiar oraz przeprowadzania rozminowywania w sposób wywierający minimalny wpływ na środowisko;

34. zauważa, że prawidłowo przeprowadzone badanie jest wartościowe tylko wtedy, gdy towarzyszy mu dokładne i skuteczne sprawozdanie z badania, oraz że darczyńcy powinni upewnić się, że środki finansowe, które przekazują na ten cel, są wykorzystywane w sposób właściwy;

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

35. wzywa Komisję, aby przeznaczyła kolejne środki na badanie min oraz technologie i techniki wykrywania min, w ścisłej współpracy międzynarodowej z podmiotami specjalizującymi się w tej dziedzinie, oraz by wykorzystwała środki finansowe dostępne w kontekście siódmego programu ramowego i w sektorze badań nad bezpieczeństwem;

W kierunku wyeliminowania zagrożenia, jakie stwarzają miny przeciwpiechotne

36. wyraża zaniepokojenie faktem, że niektóre kraje dotknięte problemem min przeciwpiechotnych za bardzo polegają na międzynarodowej pomocy finansowej na rzecz działań w zakresie rozminowywania i nie przeznaczają na ten cel wystarczającej ilości własnych zasobów w postaci siły roboczej lub środków finansowych; wzywa UE do zapewnienia większego zaangażowania krajów dotkniętych problemem min i przypomnienia im o ich powinnościach; wzywa również w szczególności do nadzorowania sytuacji w Angoli w celu zapewnienia większego zaangażowania na szczeblu krajowym;

37. wyraża zaniepokojenie faktem przekazywania zasobów na rozminowywanie terenów, na których istnieje niewielkie zagrożenie humanitarne lub gospodarcze, lub terenów postrzeganych jako tereny zagrożone, mimo iż w rzeczywistości nimi nie są, co odbywa się ze szkodą dla terenów, na których istnieje duże zagrożenie życia; wzywa do większego skupienia się na lepszym planowaniu operacji i zarządzaniu nimi oraz na przeprowadzaniu dokładniejszych badań wstępnych i przygotowywaniu sprawozdań dotyczących podejrzanych obszarów;

38. wyraża obawy z powodu słabego zabezpieczenia i kontroli magazynów wojskowych, w których składowana jest broń i materiały wybuchowe, w tym miny przeciwpiechotne, zwłaszcza w krajach ogarniętych rewolucją i zamieszkami;

39. jest przekonany, że społeczność międzynarodowa powinna skupić swoją uwagę na tych krajach, które nie są w stanie poradzić sobie same oraz na rozminowywaniu i niesieniu pomocy ofiarom; uważa również, że celem powinno być szybsze osiągnięcie stanu, w którym państwa można będzie uznać za wolne od min zagrażających życiu i rozwojowi gospodarczemu;

40. wzywa darczyńców, aby przekazywali środki finansowe przy skuteczniejszym ukierunkowaniu, monitorowaniu i przeprowadzaniu oceny;

41. uważa, że należy koncentrować wysiłki na generowaniu i rozwijaniu większych możliwości na szczeblu lokalnym, obejmujących np. wykorzystanie specjalnie przeszkolonego miejscowego personelu w ustrukturyzowany i profesjonalny sposób lub większe wykorzystanie – po ustaniu konfliktu – jednostek wojskowych, które przechodzą specjalne szkolenia w zakresie humanitarnego rozminowywania;

42. wzywa do poprawy procesu planowania na szczeblu krajowym w oparciu o najlepsze praktyki oraz do lepszej międzynarodowej koordynacji działań w zakresie rozminowywania, która umożliwiałaby skuteczniejsze kierowanie środkami na najbardziej potrzebujące tereny i nie wymagałaby rozbudowanej struktury biurokratycznej;

43. wyraża ubolewanie z powodu braku wiarygodnych badań dotyczących obecnej liczby ofiar APL/ERW/IED i wzywa do przeprowadzenia odpowiedniej analizy, która będzie służyła jako wskazówka dla skuteczniejszego ukierunkowywania zasobów przy zwróceniu większej uwagi na potrzeby ofiar i ich rodzin;

44. wyraża ubolewanie, że od czasu usunięcia specjalnej pozycji w budżecie UE w 2007 r. UE brakuje instrumentu, który byłby elastyczny i wielostronny i w sposób spójny odpowiadałby priorytetom działań w zakresie rozminowywania; wyraża również ubolewanie z powodu zmniejszenia całkowitego finansowania przez UE działań w zakresie rozminowywania; w związku z tym wzywa do przywrócenia bardziej zaangażowanego podejścia, zgodnie z którym jedna pozycja budżetowa będzie podlegać jednej wiodącej dyrekcji, co podkreśli głębokie i niezmiennie zaangażowanie UE w działania w zakresie rozminowywania; należy przy tym uwzględnić specyficzne potrzeby poszczególnych krajów określone w krajowych dokumentach strategicznych oraz zwrócić uwagę na fakt, że w niektórych krajach obecność min przeciwpiechotnych stała się kwestią strukturalną i tym samym kwestią wchodzącą w zakres polityki rozwojowej UE;

Czwartek, 7 lipca 2011 r.

45. wyraża ubolewanie, że dotychczas nie wykorzystano do finansowania programów rozminowywania ani pomocy nadzwyczajnej (art. 3), ani długoterminowego elementu (art. 4) Instrumentu na rzecz Stabilności;
46. podkreśla, że po zakończeniu konfliktu rozminowywanie może w znaczący sposób przyczynić się do rozbrojenia, demobilizacji i przywrócenia normalnego stanu, zwłaszcza poprzez zapewnienie byłym uczestnikom walk szkoleń i pracy cieszących się wysokim uznaniem;
47. wzywa darczyńców do ujednoczenia metod monitorowania i oceny opłacalności działań w zakresie rozminowywania, aby ułatwić ich porównywanie i ocenę w odniesieniu do poszczególnych krajów, oraz do określenia i promowania najlepszych praktyk za pośrednictwem grupy ds. wspierania działań w zakresie rozminowywania (MASG);
48. wzywa Komisję, aby uaktualniła „Wytyczne Komisji Europejskiej w sprawie działań Wspólnoty Europejskiej w zakresie rozminowywania na lata 2008–2013”, by proponowane zmiany znalazły odzwierciedlenie w strukturach instytucjonalnych i ramach finansowania, by zagwarantowano szybszy i bardziej elastyczny rozdział środków, aby dostarczyć jasne wytyczne dotyczące dostępu do finansowania, koncentrując się na nagłych priorytetach i najlepszej praktyce; ponadto wzywa Komisję, aby przewidziała „pakiety” pomocowe, dzięki którym kraje najbardziej potrzebujące będą mogły wypełnić zobowiązania wynikające z konwencji w sprawie zakazu użycia min przeciwpiechotnych, oraz aby właściwie kontrolowała i oceniała skuteczność finansowania;
49. podkreśla, że rozminowywanie powinno stanowić obowiązkowy element strategii w krajach, o których wiadomo, że posiadają lub składują miny;
50. jest przekonany, że dzięki lepszej międzynarodowej koordynacji i metodologii ustalania priorytetów, sprawniejszemu zarządzaniu, lepszym badaniom i praktykom w zakresie rozminowywania, lepszemu monitorowaniu i sporządzaniu lepszych sprawozdań, a także rozsądniejszemu i lepszemu wydatkowaniu środków możliwe jest stworzenie w określonym czasie świata wolnego od min przeciwpiechotnych stanowiących zagrożenie dla życia, środków utrzymania i rozwoju gospodarczego;

*

* * *

51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i rządów państw członkowskich, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych i Komisji, Organizacji Narodów Zjednoczonych, prezydentowi Stanów Zjednoczonych i Kongresowi USA, rządów krajów najbardziej dotkniętych problemem min oraz międzynarodowym organizacjom pozarządowym.

Demokratyczna Republika Konga, masowe gwałty w prowincji Kiwu Południowe

P7_TA(2011)0340

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2011 r. w sprawie Demokratycznej Republiki Konga i masowych gwałtów w prowincji Południowego Kiwu

(2013/C 33 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Demokratycznej Republiki Konga,
- uwzględniając umowę o partnerstwie z Kotonu podpisaną w czerwcu 2000 r.,